

[B] **TUSSEN PODIUM EN PAPIER. TWEE
DICHTBUNDELS VAN MAUD VANHAUWAERT**

Maud Vanhauwaert is van vele markten thuis. Ze maakt poëzie, (kort) proza en cabaret en heeft, amper dertig, twee bundels uit en maakte al heel wat kilometers op diverse podia.

Ik schrijf bewust dat Vanhauwaert teksten “maakt”, en niet “schrijft”. Haar teksten lijken het resultaat van een actief, verbaal proces van zoeken naar de meest treffende communicatieve vorm, ongeveer zoals een beeldhouwer een sculptuur maakt. “Schrijven” suggereert een nadruk op een papieren, afgewogen, verstilde waarde van haar werk. Maar deze teksten zijn daar te levendig en te absurd voor, gericht op de interactie tussen stem en luisteraar. In de bundels, en ook op het podium, gaat het nadrukkelijk om het creatieve en het verbale aspect van Vanhauwaerts teksten. En zo schrijf ik over “teksten” in plaats van “gedichten”, omdat ze in haar bundels telkens lijkt te zoeken, tussen poëzie, proza en performance, naar een eigen tussenvorm. Gaf dit alles in *Ik ben mogelijk* (2011) nog wel de indruk van een “bundel in aanbouw”, *Wij zijn evenwijdig* (2014) is veel meer een volgroeide, veelzijdige, overtuigende bundel.

Maud Vanhauwaert deed voorheen actief mee aan poetry slams, maar, in tegenstelling tot veel andere poetry slammers die een bundel uitbrengen, zijn de teksten uit haar debuutbundel niet slechts een verzameling van de beste gedichten en een opstapje tot het officiële poëziedecircuit. Haar schrijftafel bestaat uit de planken van de bühne. Het podium en de daarbij horende merites zijn voor haar een wezenlijk deel van haar poëtica: het metrum is vaak niet te strikt, maar heeft een prettige cadans; er zitten aangename alliteraties en assonanties en soms ook binnenrijm in de teksten, naast woorden die (bijna) rijmen en klinkende zinnen die zweven tussen toegankelijk en raadselachtig. Zie het volgende gedicht uit *Ik ben mogelijk*:

geef mij een man
bij wie ik op de voeten kan staan in een dans

een voorovergebogen man
om te schuilen

het onschuldige komt in *Wij zijn evenwijdig* sterker naar voren. Zo sluit een gedicht af met de zin: “En ik hield mijn handen zoals gelovigen dat doen: als een kind dat leert duiken_” Het scherpst is de bundel op plekken waar die tegengestelden elkaar raken: “het tiende gedicht gaat over het kind dat per ongeluk het toupetje van zijn moeder aftrekt”. Of, zoals in dit gedicht:

Ik wil vertellen over de droom die ik had waarin ik met een man een kind kreeg. Het kind was een goedaardig knobbeltje dat tussen onze flanken groeide, steeds meer zwol en zwol tot het zo groot werd dat het zich kon losscheuren en dat was het moment dat ik betreurde dat het niet kwaadaardig was. Dat het niet in mij en in de man was uitgezaaid_

Wij zijn evenwijdig behoudt iets van de onrust van *Ik ben mogelijk*, al zit de onrust niet in de tekst zelf maar in de inhoud: een stroom mensen passeert de verteller, mensen van wie niet duidelijk is wie ze zijn, wat hun relatie tot elkaar en tot de verteller is. Het maakt de bundel tot een bonte stoet. Er is voldoende gelegenheid voor de verteller om zich tot hen te verhouden en om introspectief te zijn. Een van de gedichten gaat: “Op de schoot van de wenende vrouw ligt een grote klomp deeg. Ze begint te kneden. ‘Dat doe ik altijd als alles dreigt uiteen te vallen. Hoe meer je kneedt hoe beter het kleeft’_” Vanhauwaert kneedde de thematiek en de compositie van haar tweede bundel zorgvuldig en wist tegelijk gretig te blijven.

ROEL WEERHEIJM

MAUD VANHAUWAERT, *Wij zijn evenwijdig*, Querido, Amsterdam, 2014, 100 p; *Ik ben mogelijk*, 2011, 60 p.
